

som han virkelig har høvt af Hovveriet, da dog „virkelig“ efter min Formening maa vise hen paa den factiske Nytte og ikke paa den ideale, som kunde siges at ligge i, at man havde høvt et Hovveri, som man dog ikke havde benyttet. Jeg troer isørigt, at den hele Gaaden tilbage til Fortiden ved Udtrykkene her er saameget mere mislig, som den mangler en bestemt Begrændsning. Vil man gaae tilbage i Fortiden, da vilde det have været consequent, hvis man efter det Ændringsforslag, som i sin Tid var stillet af den 1ste Landssthingsmand for 3die District (Kierkegaard), havde en bestemt Tærmin af 10 eller 15 Aar; naar der saaledes stod, at han virkelig havde høvt det i saa og saa mange Aar, saa vilde Fortiden dog være begrændset; men at sætte den forbigangne Tid, uden at bestemme ved en Grændse, i hvor lang Tid man skulde have høvt denne Nytte, det turde være mindre correct, og maaskee ogsaa føre til virkelige praktiske Ulemper. Thi, naar det er sagt, at man skal gaae tilbage i Fortiden, og ikke, hvor langt man skal gaae tilbage, saa troer jeg, der kunde fremkomme Leiligheder, hvor man kunde befinde sig i nogen Forlegenhed. Jeg troer, at, naar man holder, hvad jeg har tilladt mig at fremføre, for Die, da vil man finde, at Paragraphen, naar den forstaaes paa den Maade, som den efter sin Gjenstand maa forstaaes, er i fuldkommen Overensstemmelse med Motiverne, og Motiverne ville for Enhver, som har den mindste Tvivl, afgive fuldkommen tilstrækkelig Leilighed til at forstaae den rigtig. Man kan, naar man vil betragte en enkelt Lovbestemmelse ganske isoleret, og deri igjen de enkelte Udtryk isolerede og lægge Bøgt paa enkelte Ord, som ikke tilkommer nogen Bøgt i Loven, faae mange Betænkneligheder ved Affattelsen af Loven. Men, som Paragraphen rettelig maa forstaaes, troer jeg ikke, at den vil kunne give Anledning til disse Betænkneligheder.

Hvad det Ændringsforslag angaaer, som er stillet under Nr. 8 til den 6te Paragraph, da kan jeg ikke nægte, at det, efter hvad jeg tidligere har tilladt mig at fremføre, forekommer mig, at det fortjener Fortrin fremfor det yderligere Ændringsforslag til § 6. Jeg skal i Anledning af, hvad der blev fremført til Un-

støttelse for dette yderligere Ændringsforslag, tillade mig, at bemærke, at det dog ikke er ganske saa, at der bliver givet Udpantningsret for alt Hovveri-Bederlag. Det er kun hos Fæsterne. Naar der findes Hovveri ifølge særegne Forpligtelsesgrunde enten i en eller anden Arvesæstegaard eller i en gammel Selveier-Bondeggaard, da er der ikke givet Udpantningsret. Det er kun Eieren, der har den hos sine Fæstere, saa jeg troer, at, der er saameget Mere, der taler for, at, naar Eieren vil have Udpantningsret, han da skal fremsætte bestemt Begjæring derom og gjøre bestemt Paastand derpaa. Jeg har vel erfaret, at det her i Salen er blevet udtalt, at det var ganske fordeelagtigt for vedkommende Landbrugere saaledes at være bundne ved Udpantningsret; dette maa formodentlig være begrundet i de eiendommelige Forhold paa Landet, fornemmelig i de Besværligheder, som den lange Distance medfører ved en Rettsforfølgning. I andre Forhold foretrækker man dog i Almindelighed ikke at være underkastet en ubetinget Udpantningsret, saa det forekommer mig derfor meget grundet, at, for at faae denne Ret, som, skøndt den paa ingen Maade har været misbrugt paa nogen odios Maade, dog har noget Extraordinairt i sin Charakter, saaledes som ogsaa Forslaget under Nr. 8 har tilsigtet, den, der vil have den, dog ideimindste skal gjøre Paastand derpaa.

Dahl: Men, naar han kan faae den altid, naar han gjør Paastand derpaa, saa synes mig, det er bedre at stemme for det Forslag, vi have stillet, at den uden Videre tilstaaes ved Loven.

Skoleforstander Sørensen: Da det af den høitærede Indenrigsminister og flere Landssthingsmænd er blevet yttret, at § 4 var at forstaae saaledes, som Ændringsforslaget under Nr. 5 til § 4 antyder, at Hovveri-Afsløsningen skulde angaae det Arbejde, som tilkommer den Hovveri-Berettigede, og som virkelig er præsteret, da det saaledes er udtalt fra flere Sider, og Alle, som have yttret sig, synes at være enige om, at denne Mening skulde ligge i § 4, men da det dog ved Siden deraf er ganske klart og tydeligt, at § 4 selv er forstaaet meget forskjelligt af forskjellige af Thingets Medlemmer, saa synes der at være tilstrækkelig